

A Pesti Központi Kerületi Bíróság

a ... i Iroda
... ügyvéd) által képviselt
BUDAPEST Hitel-és Fejlesztési Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság (1138 Budapest,
Váci út 193.; Cg.: 01-10-041037) felperesnek

a dr. Gönczi László ügyvéd (1027 Budapest, Margit krt. 51.) által képviselt
(...) alperes ellen

kölcsöntartozás miatt indított perében meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A bíróság a keresetet elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 109.285,-
(százkilencezer-kétszáznyolcvanöt) forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézhezvételtől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet ennél a bíróságnál, de a Fővárosi Törvényszékhez címezve lehet, három egyező példányban írásban benyújtani vagy – elektronikus kapcsolattartás esetén – elektronikus úton előterjeszteni.

A fellebbezést a másodfokú bíróság tárgyaláson bírálja el, de a felek kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívül történő elbírálását is. Ha a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték megfizetésére vonatkozik; az csak a teljesítési határidővel kapcsolatos; vagy csak az ítélet indokolása ellen irányul: a másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, de bármelyik fél kérheti, hogy a másodfokú bíróság ezt a fellebbezést is tárgyaláson bírálja el.

I N D O K O L Á S

A Budapest Autófinanszírozási Zrt. – mint hitelező – 2007. szeptember 19. napján számon hitelszerződést kötött az alperessel, mint adóssal egy HDI típusú gépkocsi megvásárlása céljából. A szerződés alapján a felperesi hitelező az alperesi adós részére 2.030.000,- forint összegű hitelt nyújtott. Alperes a hitelszerződés aláírásával kijelentette, hogy az Üzletszabályzatban szabályozott általános szerződési feltételeket (ÁSZF) megismerte és az abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismeri el. Felek a szerződésükben kikötötték, hogy a szerződés változó kamatozású, CHF alapú, változó futamidejű. A szerződés ugyanitt tartalmazza azt is, hogy a devizaalapú finanszírozás esetén a törlesztőrészek forintban kifejezett összege a devizanem árfolyam és kamat alakulásától függően változhat. A szerződés kifejezetten tartalmazza továbbá, hogy e változás jelentőségének kockázata abban rejlik, hogy a forint leértékelődése nemcsak az esedékes törlesztőrészek növekedését eredményezheti, de a teljes hátralévő tőketartozást is növelheti. A hitelszerződés lejárat előtti megszűnése, vagy módosulása esetén a

teljes hátralévő tőketartozást érintő árfolyamkülönbözet egy összegben esedékessé válik. Ugyanitt az alperesi adós kijelentette, hogy tudatában van a devizaalapú finanszírozás fokozott kockázatának és vállalja ennek következményeit. A szerződéshez kapcsolódó Üzletszabályzat 18.3.2. pontjában rögzítésre került, hogy a deviza alapú szerződések változó kamatozású szerződések, az ügyfél fizetési kötelezettségei forintban teljesítendőek. A törlesztőrészletek számítási módjára vonatkozó és a szerződés devizanemére meghirdetett árfolyamok módosulásának függvényében az e helyen rögzítésre került számítási mód alapján meghatározható árfolyamkülönbözet kerül felszámításra, valamint a felszámításra kerülő árfolyamkülönbözet elszámolásának módja is.

Az Üzletszabályzat 18.3.4. pontjában kikötésre került az, hogy devizaalapú finanszírozás esetén a törlesztőrészletek forintban fizetendő összege a devizanem árfolyamának és a kamatának alakulásától függően változhat, továbbá az is, miszerint az előbbieket jelentős kockázata abban rejlik, hogy a forint leértékelődése nemcsak az esedékes törlesztőrészletek növekedését eredményezi, de a teljes hátralévő tartozást is növeli. A hitelszerződés lejárat előtti megszűnése, vagy módosulása esetén a teljes hátralévő tőketartozást érintő árfolyamkülönbözet egy összegben esedékessé válik.

Alperes a szerződésben vállalt fizetési kötelezettségének maradéktalanul nem tett eleget: a 2015. november, december, valamint a 2016. január havi esedékes törlesztőrészleteket nem fizette meg, ezért a felperes a 2016. február 15-i levelében a hitelszerződést azonnali hatállyal felmondta, mely felmondás következtében az alperes a teljes tartozása egy összegben esedékessé vált. A felmondó levélben közölt hátraléki táblázat adatai szerint a 2016. február 15. napjára vetített hátralékos tőketartozás oszlop végösszege „2.185.910,- forint”, késedelmi kamattartozás oszlop végösszege pedig „344,- forint”. A tartozás táblázat összesen rovata „2.186.254,- forintot” mutat, a levélben az iménti táblázatos hátralékkimutatást közvetlenül követő szöveges felszólítás azonban a kamatokkal növelt teljes tartozás összegét immáron „2.187.893,- forint”-ban jelöli meg felszólítva egyúttal az alperest utóbbi összeg megfizetésére. A szerződés felmondását követően 2016. november 3-i levelében a felperes a levél megszövegezése szerint „ismételten felszólítja” az alperest a „2.185.706,- forint” tőketartozás megfizetésére azzal, hogy annak bele nem számított késedelmi kamatterhe már 33.945,-forint. A felperes által 2017. május 5. napján készített kimutatás szerint – ugyancsak a 2016. február 15-i fordulónapra vetítetten – az alperes tőketartozása „2.185.910,- forint”, annak késedelmi kamatterhe ugyanezen napra vetítetten 344,-forint. A táblázatot közvetlenül követő szöveges rész ezzel kapcsolatban úgy fogalmaz, hogy „a fennálló tartozás tehát 2.185.706,-forint”. Az alperes a szerződés felmondását követő időszakban további befizetést nem teljesített a felperes felé.

Ilyen előzményeket – valamint a sz. fizetési meghagyással szembeni alperesi ellentmondást követően – előterjesztett végleges keresetében a felperes kérte: a bíróság kötelezze az alperest 2.185.706,- forint és ezen összeg után 2016. február 16. napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra nézve a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeres összegének megfelelő mértékű késedelmi kamat, 603,- forint fix késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére. Utóbbi körében képviselőjével összefüggésben felmerült ügyvédi munkadíj volt figyelembe vehető – egyéb nyilatkozat hiányában – a vonatkozó IM rendelet szerinti mértékben, Áfa nélkül számítottan. A pert megelőző fizetési meghagyásos eljárásban 65.571,-forint eljárási díjat, perré alakulás következtében pedig ugyanilyen összegű kiegészítő kereseti illetéket előlegezett a bíróság illetékbeszedési számlájára való utalással. Ezekon túlmenően a felperesnek jogcímében és összegszerűségében is igazolt módon egyéb más, ténybeli, vagy jogi alapon perköltsége nem merült fel az alperessel szemben.

Követelése indokolásaként a felperes előadta, hogy a felek közti létrejött szerződés szerinti fizetési kötelezettségének az alperes maradéktalanul nem tett eleget, erre figyelemmel került a szerződés

felmondásra, a felmondás következtében pedig az alperes még hátralévő teljes tartozása egy összegben esedékessé vált, melynek összege ekkor 2.186.254,-forint volt. Állította, hogy a felperes jogszerűen élt az azonnali hatályú felmondás jogával figyelemmel arra, hogy az alperes a 2015. november, december és a 2016. január havi – egyébként a tárgyható 28. napján esedékes – fizetési kötelezettségének nem tett eleget.

A végleges ellenkérelme szerint az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségében való marasztalását kérte. Utóbbi körében az ügyvédi képviselővel összefüggő felmerült ügyvédi munkadíj megtérítését kérte a vonatkozó IM rendelet szerint, Áfa nélkül számítottan. Egyéb más, ténybeli vagy jogi alapon perköltségigénye nem volt a felperessel szemben.

Ellenkérelmében kétirányú védekezést terjesztett elő. Elsődlegesen hivatkozott arra, hogy a szerződés a főszoftárkörében tisztességtelen, mivel a devizaszerződés elszámolási devizájának árfolyam változásáról és ennek az alperest érintő kedvezőtlen hatásairól való tájékoztatás nem volt megfelelő. E körben hivatkozott az 1959. évi Ptk. 209/C. §-ára, 209. §-ára, 209/A. §-ára, 205/A. §-ára, a 2/2014. (XII.10.) PJE határozatra, a Ptk. 205/B. 523. §-ára, 2/2011. Pk. vélemény 2. pontjában foglaltakra, az EBH2011.2413. számú eseti döntésében foglaltakra, továbbá a 93/13 EKG irányelvre, a 2005/29. EK irányelv 2. Cikk H. pontjában foglaltakra, valamint az Európai Bíróság különböző eseti döntéseire (C453/10; C-397/11; C-415/11; C-618/10), valamint hazai felsőbb bírósági eseti döntésekre.

Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a vele szemben támasztott kereseti kérelem számszakilag is követhetetlen, a hátralékos összeg pontos levezetése hiányában az alperes esetleges tartozásának összege nem állapítható meg. A felperes által becsatolt számszaki levezetés egy „számhalmaz, másként mondva egy adathalmaz, mely levezetés nélkül követhetetlen”, így alkalmatlan arra, hogy akár az alperes, akár a bíróság azzal kapcsolatban bárminemű ellenőrzést végezzen.

Az ellenkérelemre adott válasziratában a felperes vitatta azon jogi álláspontot, hogy a devizaalapú finanszírozás, illetőleg az adott konkrét szerződésben ennek kockázatáról adott tájékoztatás tisztességtelen volna. Utalt az egyedi szerződésre, illetve az üzletszabályzat 18. pontjában foglaltakra, melyek által a szerződéses jogviszonyban pontosan meghatározásra került a kölcsön összege, a törlesztőrészlet számítási módja, számlakonverziós árfolyamok pedig a felperes honlapján a szerződés teljes tartalma alatt, illetőleg jelenleg is folyamatosan elérhetőek. Hivatkozott a Kúria 6/2013. számú polgári jogegységesítési határozatában foglaltakra, hivatkozott még az 1/2016. számú PJE-re, utalt arra, hogy a felek hitelszerződés 7. pontjában, mind az üzletszabályzat 18.3.4. pontjában adott tájékoztatás az árfolyam kockázat tekintetében maradéktalanul megfelelő volt, az igazodik az e körben eddig kelt ítéletekhez, illetőleg a töretlen bírói gyakorlathoz.

A tájékoztatás világos és érthető volt az átlagos fogyasztó számára is, mivel az rögzíti, hogy a törlesztőrészlet változhat, az árfolyam és a kamat alakulásától függően, rögzíti, hogy a törlesztőrészletek növekedhetnek, illetőleg a teljes hátralévő tőketartozás is növekedhet. Felhívja az adós figyelmét a tájékoztatás arra is, hogy a devizaalapú finanszírozásnak fokozott kockázata van. A kölcsönszerződés aláírásával pedig az alperes az árfolyam kockázatról szóló tájékoztatásának megértését, illetőleg a kockázat következményeinek vállalását is igazolta. Álláspontja alátámasztásul hivatkozott konkrét egyedi ügyekben kelt jogerős ítéletekre, köztük több felsőbb bírósági ítéletre.

A kereset nem alapos.

[Redacted signature]

A bíróság a pert – az érvényesített követelés nagyságára és arra figyelemmel, hogy a joghatását illetően a keresetlevél előterjesztésével egy tekintet alá eső fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem 2018. január 1. napját megelőzően került előterjesztésre – a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) I-XIV. Fejezetébe foglalt általános perrendi szabályok szerint folytatta le.

Az rPp. 163.§ (2) bekezdése szerint: a bíróság az ellenfél beismerése, mindkét fél egyező vagy az egyik félnek az ellenfél által bírói felhívás [141. § (2) bekezdése] ellenére kétségbe nem vont előadása folytán valónak fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kétsége nem merül fel.

Az rPp. 193. §- kimondja: olyan tényállásra vonatkozóan, amely okirattal bizonyítható, a bíróság az egyéb bizonyítást mellőzheti.

Az idézett rendelkezések egybevetett alkalmazásával a jelen jogvita eldöntése szempontjából relevanciával bíró jogi tények köre az ítéleti bizonyossághoz szükséges mértékben túlnyomórészt megállapítható volt a rendelkezésre állott iratok és a felek egybehangzó nyilatkozatai alapján további ténybizonyítás felvételének szükségessége nélkül. Perrendi bizonyításra így mindössze a felperes által követelt összeg eredete és kiszámításának mikéntje szorult figyelemmel az annak helytállóságát támadó alperesi védekezésre. Ide kapcsolódóan már most megjegyzi a bíróság: általában a kimutatást vitató fél tartozik igazolni a kimutatás hibáját. Mindez azonban csak akkor van így, ha a kimutatás első olvasatban a per egyéb adataival, önmaga részösszegeivel és az azok alapján érvényesített kereseti igénnyel is konzisztensnek tűnik. Ennek hiányában – ahogy ez jelen esetben is fennáll – az alperesnek nem nyílik meg a lehetősége az ellenbizonyításra, illetve ennek közvetlen logikai előfeltételeként az érdemi számszaki vitatásra sem. A már ránézésre sem konzisztens, áttekinthetetlen „adathalmaz” szemben érdemi védekezésre ugyanis nem kényszeríthető: csupán a kimutatás szemmel látható összefüggéstelenségeire elég utalni az rPp. 163.§ (2) bekezdésében foglaltakat megelőzendő és a főszabály szerint bizonyítási kötelezettséget megfordítandó. E körben utal a bíróság arra, hogy a felperes által a pert megelőzően az alperesnek megküldött, illetve általa a per során is csatolt hátraléki táblázat abszolút végösszegét követő sorban már előbbtől különböző, más összeg megfizetésére szövegez meg felszólítást és a petitum szerinti összeg is ezen „más” – levezetését és eredetét illetően ezért ismeretlen – összeggel egyezik meg: az sem a hátralékosként kimutatott tőketartozással, sem a kamattartozással, sem ezek összegével nem egyezik meg, az eltérésre magyarázatot ugyanakkor nem tartalmaz. A petitumban megjelölt lejárt kamattartozás összege (603,- forint) pedig még azon táblázatba foglalt lejárt kamattartozás összegével (344,- forint) sem egyezik meg, mely táblázatot követően a petitum összegére szóló – de a táblázat összegeivel fedésbe nem hozható – felszólítás szerepel.

Mindezen megfontolások alapján a bíróság a felperesre telepítette a bizonyítási kötelezettséget és a bizonyítatlanság terhét az alábbiak szerint:

„Elsődlegesen a felperes tartozik bizonyítani, hogy az alperessel szemben érvényesített követelés összegének kimunkálása során a folyósított kölcsönösszeggel szemben az alperes által mely időpontban, milyen összegben teljesített befizetéseket vette figyelembe, azokat hogyan és milyen módon számolta el. Utóbbi kapcsán ugyancsak a felperes tartozik bizonyítani, hogy az alperesi részteljesítések elszámolása során az elszámolási művelet minden eleme – így pl.: az alkalmazott árfolyam és a havi rendszerességgel esedékesé vált törlesztőösszeg egyes részjogcímei – kamat, költség, tőke – szerinti elszámolása a felek szerződésében – szerződéses rendelkezés hiányában pedig – a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően történt és a részteljesítések ilyen módon való elszámolása a petitum szerinti összeget eredményezi. A felperes iménti kötelezettségének legcélszerűbben táblázatos formában tehet eleget, melynek egy-egy sora vagy oszlopa az alperes

által külön-külön időpontokban teljesített részteljesítések további jogi sorsát mutatja be fenti tartalommal akként, hogy a táblázat egy-egy cellájában szereplő adat eredetét és kiszámításának mikéntjét, valamint a normatív szabályozóknak való megfelelést a felperes egyúttal szöveges kiegészítéssel is bemutatja. Ezen követelmények maradéktalan teljesülését követően kerül ugyanis az alperes, illetve a bíróság olyan helyzetbe, hogy a felperesi követelés alaposságát perrendszerűen vizsgálhassa.

Mindezek legalább formális teljesítése esetén fog a bizonyítási teher az alperes oldalára átfordulni, mely esetben a bíróság erről – és az aktuálisan bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítási teherről – a feleket külön tájékoztatni fogja.”

A felperes az iménti bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Kereseti kérelme szerinti főösszeget továbbra is fenntartotta annak ellenére is, hogy a levezetéseképp csatolt táblázat azt még ránézésre sem támasztotta alá.

Bizonyítottsága hiányában a bíróság nem tudta megállapítani, hogy az alperesnek a felperessel szemben az adott jogügyletből kifolyólag tartozása áll fenn, még kevésbé azt, hogy tartozása a kereseti kérelem szerinti jogcímeken és összegek szerint áll fenn. Mindezen bizonytalanság akadálya volt az esetleges tartozást illető ítéleti szintű bizonyosság kialakulásának, ezzel pedig az alperes ítéleti marasztalhatóságának.

Mindezen megfontolások mentén a bíróság a per főtárgya tekintetében a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Miután az alperes számszaki jellegű védekezése eredményre vezetett és a per mikénti eldöntéséhez szükséges tényadatok már – fentiek szerint – egyébként is rendelkezésre álltak: a bíróság szükségtelennek tartotta az alperes által felajánlott tanúbizonyítás lefolytatását, ezért azt az rPp. 3.§ (4) bekezdése alapján mellőzte.

Mindezen túl immár csupán megjegyzi a bíróság: az alperes által a szerződés tisztességtelensége kapcsán kifejtettekkel nem értett egyet. E körben – annak ehelyütt való megisméltése nélkül, arra csupán sarokpontjai mentén utalva – a felperes jogi álláspontjával értett egyet.

A deviza alapú hitelszerződés lényegében egy értékállandósági kikötés mellett megkötött hitelügylet, melyben jellegadó sajátossága folytán szükségszerűen elválik egymástól a ki- és lerovó pénznem fajtája. E jogintézmény megannyi válfajáról – kezdve a gabonában vagy nemesfémekben meghatározott szerződéses főtárgy-értéktől egészen a más ország hivatalos fizetőeszközének értékállandósági célú kikötéséig – már az 1938-ban megjelent Szladits-féle Magyar Magánjog III. kötete („Kötelmi Jog Általános Rész) is külön fejezetet szentel. A jogintézmény tehát nem csupán a hazai jogban, de minden, római jogi alapokon nyugvó jogrendszerben – így az Európai Unió túlnyomó részében – is ismert módja a hosszabb futamidő alatt objektív körülmények alapján, a felek szándékától függetlenül esetlegesen elbillenő szerződéses értékegyensúly megőrzésének. Különösen így van ez az országhatárokon átnyúló tevékenységet folytató és ráadásul nem is saját, hanem idegen betétesek pénzét kölcsön- vagy hitelügylet során kihelyező pénzintézetek esetén.

A bíróság egyetértett azon felperesi okfejtéssel is, miszerint az alperes megfelelő tájékoztatást kapott mind a Hitelszerződésben (7. pont), mind a hitelszerződés részévé vált Üzletszabályzatban (18.3.4.) a hitelügylettel kapcsolatban felmerült árfolyamkockázatról.

A Hitelszerződés 7. pontja megfogalmazta, hogy deviza alapú finanszírozás esetén a törlesztőrészek forintban fizetendő összege a devizanem árfolyam és kamat alakulásától függően változhat. Ennek jelentős kockázata abban rejlik, hogy a forint leértékelődése nemcsak az esedékes törlesztőrészek növekedését eredményezheti, de a teljes hátralévő tőketartozást is növeli. A Hitelszerződés lejárat előtti megszűnése, vagy módosulása esetén a teljes hátralévő tőketartozást érintő árfolyamkülönbözöt egy összegben esedékessé válik. Az Adós kijelenti, hogy tudatában van a deviza alapú finanszírozás fokozott kockázatának, s vállalja ennek következményeit.

Az Üzletszabályzat 18.3.4. pontja szerint deviza alapú finanszírozás esetén a törlesztőrészek forintban fizetendő összege a devizanem árfolyamának és a kamatának alakulásától függően változhat. Ennek jelentős kockázata abban rejlik, hogy a forint leértékelése nemcsak az esetleges törlesztőrészek növekedését eredményezi, de a teljes hátralévő tőketartozást is növeli. A Hitelszerződés lejárat előtti megszűnése, vagy módosulása esetén a teljes hátralévő tőketartozást érintő árfolyam-különbözöt egy összegben esedékessé válik.

A megfelelő tájékoztatás kérdéskörével foglalkozott a 6/2013. polgári jogegységi határozat, melynek a 3. pontja szerint a pénzügyi intézményt a jogszabály alapján terhelő tájékoztatási kötelezettségnek ki kellett terjednie az árfolyamváltozás lehetőségére, és arra, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészekre. A tájékoztatási kötelezettség nem terjedhetett ki az árfolyamváltozás mértékére.

A joggyakorlat továbbfejlesztése érdekében hozott 2/2014. polgári jogegységi határozat 1. pontja szerint pedig deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződés azon rendelkezése, amely szerint az árfolyamkockázatot - a kedvezőbb kamatmérték ellenében - korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a főszolgáltatás körébe tartozó szerződéses rendelkezés, amelynek a tisztességtelensége főszabályként nem vizsgálható. E rendelkezés tisztességtelensége csak akkor vizsgálható és állapítható meg, ha az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó (a továbbiakban: fogyasztó) számára annak tartalma a szerződéskötéskor - figyelemmel a szerződés szövegére, valamint a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatásra is - nem volt világos, nem volt érthető. Ha a pénzügyi intézménytől kapott nem megfelelő tájékoztatás vagy a tájékoztatás elmaradása folytán a fogyasztó alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli, a szerződésnek az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése tisztességtelen, aminek következtében a szerződés részlegesen, vagy teljesen érvénytelen.

A Kúria érvénytelenségi perekkel foglalkozó konzultációs testületének 2019. április 10-ei üléséről készült emlékeztetőjének 1. pontja kimondta, hogy a Konzultációs Testület az általa lefolytatott, több mint 140 ügy vizsgálata alapján készült az árfolyam kockázatot a fogyasztóra telepítő szerződési kikötések tisztességtelenségével kapcsolatos országos bírói gyakorlatról készült vizsgálatának tapasztalatai, valamint az Európai Unió Bírósága által különösen a C-26/13., C-186/16., C-51/17. sz. ügyekben a tájékoztatás tisztességtelensége tárgyában kifejtettek alapján megállapította, hogy a Kúriának az ezzel kapcsolatos elvi iránymutatásai (6/2013. PJE számú jogegységi határozat 3. pontja; 2/2014. PJE számú jogegységi határozat 1. pontja) változatlanul irányadóak.

Az emlékeztető tartalmazta továbbá, hogy a tájékoztatás – összhangban az Európai Unió Bírósága vonatkozó iránymutatásaival – akkor megfelelő, ha abból kitűnik, hogy a fogyasztóra hátrányos árfolyamváltozásnak nincs felső határa, vagyis a törlesztő részlet akár jelentősen is megemelkedhet, valamint ha abból az is kitűnik, hogy az árfolyamváltozás lehetősége valós, az a hitel futamideje alatt is bekövetkezhet. A tájékoztatásból egyértelműen ki kell tűnnie nemcsak annak, hogy az

árfolyam-változással számolni kell, hanem annak is, hogy az nem elhanyagolható mértékű kockázatot jelent, és nem csak elhanyagolható mértékben növelheti a törlesztő részleteket. A bíróság álláspontja szerint a felperes által az alperesnek adott tájékoztatás alapján egy átlagosan figyelmes és körültekintő fogyasztó számára érhetőnek és világosnak kellett lennie annak a ténynek, hogy az árfolyam folyamatosan változhat, amely jelentős kockázatot is magában foglal. Az alperes saját maga nyilatkozta azt, hogy tudatában volt annak, hogy az árfolyamváltozásból eredő fizetési többletkötelezettsége miatt a futamidő meghosszabbodhat, ez is azt igazolja, hogy az árfolyamváltozásra vonatkozó tájékoztatást megértette. A „jelentős kockázat” és „fokozott kockázat” kifejezéseket az alperesnek a szavak általánosan elfogadott jelentésére tekintettel úgy kellett értenie, hogy a kockázat komoly mértékű. Kifejezetten kiemelte az ismertetés a negatív következményt, azaz az árfolyamváltozásnak azt a hatását, ami az adós kötelezettségét terheesebbé teszi, felső határ nélkül. Mivel a felperes közérthető módon, laikus számára is világosan megfogalmazott, írásban rögzített tájékoztatással látta el a felperest az ügyletben rejlő kockázatokról, a bíróság nem találta megalapozottnak az árfolyamkockázatot a felperesre hárító egyedileg meg nem tárgyalt feltétel érvénytelenségére történt alperesi hivatkozást sem.

Az rPp. 77. §-a kimondja: a bíróság a perköltség viselése felől az ítéletben vagy az eljárást befejező egyéb határozatban dönt. (...).

Az rPp. 78. § (1) bekezdése szerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pervesztes felet kell kötelezni (...).

Mindezek alapján a bíróság – a jogi képviselő részére bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja szerint, a pertárgyérték 5%-nak megfelelően, Áfa tartalom nélkül megállapított ügyvédi munkadíjból álló – alperesi perköltség viselésére a pervesztes felperest kötelezte.

A bíróság a perköltség-számítás során alkalmazott kerekítés során az 1 és 2 forintos címletű érmék bevonása következtében szükséges kerekítés szabályairól szóló 2008. évi III. törvény 1.§; 2.§-ai alapján járt el.

A fellebbezés lehetősége a Pp. 233.§ (1) bekezdésén, annak határideje a Pp. 234.§ (1) bekezdésén, a fellebbezési kioktatás egyéb részeiben pedig a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2019. november 8. napján

dr. [redacted] s.k.

bíró